

vorm, kleur en belichting van de lokaalgroepen in overeenstemming te brengen met het bewustzijnsniveau van het opgroeiende kind. De school werd niet gebouwd, maar hij kon de principes ervan toepassen bij een meisjesgymnasium in Lünen/-Westfalen, dat in 1956 werd ontworpen en in 1962 voltooid.

In de na-oorlogse jaren deed Scharoun weer mee aan een groot aantal prijsvragen, waaronder in 1952 een plan voor de wederopbouw van het eiland Helgoland, een bejaardentehuis in Berlijn-Tiergarten en een theater in Mannheim. Bij dit laatste hield hij zich bezig met de "nordische" ruimte, wat bij het theater te vergelijken is met het Shakespeare-toneel. Hij onderscheidt de "nordische" gerichtheid van het bewustzijn op de inhoudelijke kern van het onderwerp en de "mittelmeerische" gerichtheid op organisatie, konstruktie en vorm. Het hoogtepunt vonden zijn ideeën over het theater in het prijsvraagontwerp in 1952 voor het Staatstheater in Kassel (afb. 18). Hierbij is de vormgeving van het toneelhuis bewust gehanteerd als een middel tot binding met de bergachtige omgeving, en de sterk gedifferentieerde bouwmassa hangt ook samen met zijn opvatting over het "stadslandschap". Het ontwerp werd bekroond met de eerste prijs, en hoewel Scharoun tevens de bouwopdracht kreeg was het toch gedoemd een inspirerend luchtkasteel te blijven.

In Duitsland is Scharoun een van de weinige architecten die een direkte schakel vormt tussen de voor- en na-oorlogse tijd. Deze continuïteit komt sterk tot uitdrukking in de door hem in 1955 ontworpen Berlijnse wijk Charlottenburg-Nord, die niet alleen in direkte ruimtelijke samenhang staat met de wijk Siemensstadt, maar ook op dezelfde principes is gebaseerd.

Sterk afwijkend van de tegenwoordig gebruikelijke stereotype hoogbouw is zijn in 1954 gemaakte ontwerp voor de woontorens "Romeo" en "Julia" (afb. 19, 20) en later ook "Salute" in Stuttgart. Zowel in de plattegronden als in de gevels bereikte hij hier een "ont-systematisering" waardoor een uitermate